

[Ib Christensen.]

des konstatere, at folketinget har et medansvar for den konfrontation, der sker i vores samfund, hvor man på yderste højre fløj og på yderste venstre fløj fisker i så rørt vand.

Man har et andet medansvar, som ikke er mindre alvorligt end disse overgreb mod det private arbejdsmarkeds og erhvervslivets frihed. Man har det medansvar, at der faktisk i de sidste 3 år er sket en forøgelse af arbejdsløsheden fra 50.000 til 200.000, og det er ikke sket, fordi man ønsker massearbejdsløshed. Det er bare en konstatering, at i den økonomiske politik har man prioriteret beskæftigelses-hensyn så lavt, at denne udvikling er sket, og at de, der bliver fyret fra deres arbejdspladser på grund af strukturændringer el. lign., er henvist til arbejdsløshed. Denne psykologiske baggrund må man også forstå, når nogle mennesker kan blive desperate.

Men også denne situation giver provokatø-erne til højre og til venstre et enormt politisk grundlag. Det skaber denne bitterhed, og derfor synes jeg, det er på sin plads at fastslå, at folketinget også på de to områder har et vist medansvar for den konfrontation, der sker på arbejdsmarkedet, og hvor dette er det seneste og mest outrerede eksempel.

Jeg har kritiseret regeringen, og jeg har kritiseret statsministeren. Det er, ligesom regeringen er faldet noget mere ned på jorden, og jeg vil gerne sige, at bortset fra den lidt urimelige afbrydelse af folketingets møde i går, der dramatiserede en situation på en måde, der bestemt ikke var gavnlige for sagernes afvikling og for en løsning af dette problem, anerkender jeg regeringens gode vilje til at løse denne konflikt. Den ro og den fasthed, som har præget statsministeren og regeringen i hele denne sag, bortset fra det nævnte eksempel, anerkender vi.

Med hensyn til den foreslåede dagsorden kan vi sige, at den i og for sig dokumenterer overflødheden af denne debat, men da den på den anden side er så selvfølgelig, som den er, kan min gruppe stemme for den.

Tyroll (VS):

Indledningsvis kan der være anledning til at give udtryk for en kraftig undren over at skulle høre fra statsministerens side, at han ønsker så lidt uro som muligt omkring denne sag. Det har jo ikke ligefrem været det, der har præget handlingerne op til denne forespørgselsdebat.

Det overdramatiske stop for forhandlingerne her i folketinget i går er tværtimod med til at piske en dramatisk stemning op, og også de mange stop i forhandlingerne i dag har medvirket til at vise kaotiske tilstande i det parlamentariske system og netop opbygge en tilsvarende dramatik omkring det forløb, der sker her.

Men kigger man længere tilbage i begivenhedernes forløb, er der jo også dér lagt op til dramatiseringer fra statsmagtens side. Først fik vi den megen dramatik omkring politiets ophævelse af blokaden mandag nat. Politiets voldsanvendelse var medvirkende til at starte en omfattende hetz fra de borgerlige, ligeledes hjulpet godt på vej af statsministerens klare stillingtagen til fordel for den åbenbart totalt uskyldige arbejdsgiver. Nu har justitsministeren begrundet politiets omfattende voldsanvendelse med, at der var for få betjente til at klare opgaven. Det kan da godt være, der er noget rigtigt heri, og at man deri kan finde en begrundelse for politiets noget overspændte reaktion.

Hele forsøget på at piske en stemning op mod BT-klubben og på at få hele befolkningen så vidt muligt til at deltage i den må sådan set siges at være landet på hovedet i stedet for på benene. Den rolige og værdige måde, hvorpå BT-klubben har afviklet den fysiske blokade, har taget vinden ud af de reaktionæres sejl. Den har manifesteret, at brugen af vold fra politiets side var helt unødvendig. Det har jeg selv haft mulighed for at konstatere ved min tilstedeværelse et par nætter i træk, hvor alt er forløbet roligt fra de demonstrerendes side.

Dernæst kan man sige om folketingets eller regeringens overspændte reaktion på henvendelsen fra BT-klubben til de arbejdsledere, der udfører skruetrækkerarbejde, at det gav en ny kærkommen mulighed for de reaktionæres hetzmageri. Mulighederne for yderligere kriminalisering opstod som et andet fata morgana for de borgerlige. Kapløbet om at foreslå regeringen nogle indgreb fra statsmagten over for BT-klubbens kampmuligheder tog fart. Enhver effektiv aktionsmulighed skulle frarøves de aktionerende, hvis det stod til de borgerlige. Regeringen har bakket denne aktivitet op med de undersøgelser, der nu iværksættes for at søge hele det strafferetlige område inddraget i nedkæmpelsen af arbejdspladsernes kamp imod underminering af beskæftigelsesmulighederne.